

EN SVENSK TIGER DÅ DREVET GÅR

Det fanns en tid då det var mode att försöka hålla sig i mitten och på det sättet undvika att synas. Det var bättre att komma på plats femtio bland hundra startande, än att vara bland de tio främsta. Det handlade om den manliga värnpliktens tid.

Det var också under en tid, som låg nära det andra världskriget. Det bar bäst av vara tyst om en ”tiger”. På den tiden fanns det inga drev; möjligen på storbondens jaktmarker. Skällande och jagande hundar kunde höras i djupa skogar. Allt var för övrigt tyst, då vi växte upp med våra nationella stoltheter i ”plåtvärlden” såsom en Saab eller en Volvo.

Under 50-talet stod en svart, ny och glänsande Volvo på gårdsplanen. Helst en PV med delad ruta – trygghetssymbolen i den svenska välfärden. På den tiden intervjuades politiker med vördnad och ”ni-ande” tilltal. Stad och land kunde förenas i storpolitiken, då det inte vara särskilt långt mellan ett bondeförbund och en växande socialdemokrati. T.o.m Herbert Tingsten i sin breda socialdemokratiska historiebeteckning kunde se det positiva i denna helhetssyn.

Några ”drev” var svåra att upptäcka. Kanske fanns det en viss vindfläkt då ATP infördes med Ture Königsons okonventionella röstning. Eller då vänstermannen Hilding Hagberg envist höll fast vid sin Moskva-trogna politik. Då kunde en viss uppståndelse infinna sig.

Spionnamnet ”Örnen” dvs. överste Stig Wennerströms källaraktiviteter kunde erbjuda sensationella uppgifter under ett tidigt 60-tal.

Men nu är tiden en annan och varje ung arbetssökande människa tvingas formulera ett personligt CV – till uppmärksamhet och individuell prövning. Nu, 50 år senare, är vi benägna att framhålla jaget som en nödvändig fokusering.

På medieområdet har det journalistiska drevet blivit den individuella människans gissel – inte minst i den rojalistiska världen. Men även melodifestivalens inhyrda ”stjärnor” vill vara i centrum.

Det gäller att hitta en ”Julia” med personlig framtoning och med en sång och ett personligt rörelsemönster, som utskiljer henne från de andra. Det handlar om att vara unik, att kunna ta för sig, att synas.

En drevets man, som journalisten Anders Pihlblad, vet! Han var tidigare en av dem som drev upp spår och fullföljde ett skrivande i antydningarnas och intuitionens skepnad dvs. spånande in en sensationell verklighet. Nu när han själv skrivit om konsekvenserna, och sett bilder och text, som han själv åstadkommit, är han ångerfull, ja in till gränsen ödmjuk.

Restaurangbesöket med dåvarande statssekreteraren Ulrica Schenström ser han nu som en privat händelse och hänvisar till det personliga rummet. Pihlblad vägrar besvara frågor. Han upprepar sig som en gång finansminister Bosse Ringholm - som ett mantra - då en känd revisor fanns i konfliktens centrum.

Det negativa drevet hör hemma i smala trappuppgångar och låter en pressad justitieministerminister av typ Laila Freivalds, senare utrikesminister, att likt en tiger bita ifrån sig i dörröppningen.

En gång i tiden satt utslagna människor ”i järn” framför kyrkor, för att mobbas i allmänhetens intresse. I vår moderna tid kan de stora kameraobjektiven fånga kända ”kroppar och händelser”, för att få dem utställa vid kvällspressens fetstilta ”dörröppningar”.

Kanske är det nyttligt att få smaka på riset även för den invigde Pihlblad. Men hur är det för dem som inte kan språket, eller ens tala för sin egen sak? Hur är det att befinna sig i ”djungels moderna vrår” och i de sammanhang där ordet förlorat tyngd och medmänsklig näring?

Den eritreansk-svenske journalisten Dawit Isaak hamnade en gång i Lerum hos familjen Öbrink. I denna dag sitter han fortfarande i sin minimala cell i det förtryckta hemlandet.

Finns det några ”drev” som kan göra honom fri? Eller befinner han sig i mediaskugga? Nu är det dags för Carl Bildt att hämta den rätta cellnyckeln och låsa upp! Eller varför inte ”dreva på” med allt vad tygen håller..

Hans-Evert Renérius